

Meie Mats

Toimetus ja tallitus asub Harju tän. 46/15.

Mr. 67. (249)

Laupäeval, 29. mail 1920.

Mr. 67. (249)

Kui elawhõbe üle nulli tõuseb.

AR
RAAM...
R...
R...

„Mis sa arwad, Elli, ilmad on juba kaumis soojad, kas ei oleks aeg neid kinniseid talve kostüüme nurka wisata ja midagi kergemat ja wabamat selga tõmmata?“

Prokuröör.

Luisse Westkirchi romaan.
(Järg 10.)

Alles natuke zega enne söömaaega ilmus Gerlach jälle saali. Ta oli otsustanud jälle heaks teha, mis patustatud. Kergemal rinnal arwas ta nägewat, et ta wastane talle kawatsuseks wõimaluse andis. Tüngen oli proua v. Frankenbergi kõrwal. Wiimase kadrilli tantsis ta temaga. See oli tants, mis kõikide tähelepaneku oma peale tõmbas, nii kirglike proua v. Frankenbergi poolt, nagu seda muidu ainult harwa nähtakse. Oli, nagu oleks Mefisto tantsinud oma Helenega.

Gerlach waatas Edda poole. See walitses oma üle hästi. Ja Gerlachi waldas soow, seda weel täna omale wõita. Armastas ta teda wõi ei, ta pidi sihile saama. Küll pärast armastus tuli.

Kui ta nüüd Eddale käewart pakkus, et teda laua juure saata, ütles ta lihtsalt:

„Mul oli enne õnnetus teie meelepaha äratada, preili, andke mulle andeks! Kui ma eksisin, siis sündis see ainult huwitusest teie wastu.“

„Kui teie oma sõnu kahetsete, siis ärge rääkige enam sellest,“ wastas Edda üksluiselt, wõttis lillekimbu taldrekult ja nuusutas seda.

Söömine läks kawa järele. Gerlach kõneles oma kawatsustest, lapseest ja igatsusest, enesele eluseitsilist leida.

Edda kuulis ainult sõnade mulinat, aga mitte nende mõtet. Tema pilgud uitasid laua teise otsa, kus Paul proua v. Frankenbergi kõrwal istus. Ikka jälle tõstis Paul weiniklaasi suu äärde. Ta silmad loitsid ja ta rääkis elawalt, wististi palju lustilikumalt kui Gerlach, sest kes tema ligidal istusid, naersid lustilikult, ja proua Looa wäsinud silmad hakkasid ka saladuslikult kõnelema. Kõigest usaldusest hoolimata, mida Edda tundis, hakkas ta süda neid kõnelewaid silmi nähes ometi walutama.

Siis kuulatas ta jälle Gerlachi juttu. See oli labane ja üksluine, tõsine. Ja korraga küsis ta:

„Ütelge mulle, herra v. Gerlach, kas teie olete Paul v. Tüngeni sõber?“

Gerlach punastas ja kahwatas.

„Ei,“ wastas ta.

„Aga mina arwan seda tema suust kuulnud olewat.“

„Olime koolisõbrad. Pärast läksid meie waated lahku. Nimelt meie kõlblised waated.“

Neiu jäi wait.

„Ma kahetsen,“ ütles Gerlach ühes teistega üles tõustes, „kui teid wahest uuesti olen pahanud oma awalikkuse läbi.“

Neiu kummardas.

„Lubage, et teid jälle tantsusaali saadan,“ ütles Gerlach.

„Täna, aga ma soowiksin nüüd pisut puhata.“

Samal silmapilgul läks neist Tüngen oma daamiga mööda. Silmapilgu trehwasid ta pilgud adwokaati pilkawalt, ja see punastas. Tal oli, nagu märkaks terwe saal tema kaotust. Wähemalt oli Tüngen seda ta silmadest wälja lugunud.

Uimasena, segasena oma kosimisenõu plaanitsusest, hulkus ta saalides ringi ja jõudis wiimaks, tantsu waatamisest tüdinenuna, suitsutamise saali.

Seal istusid mõned herrad, jõid õlut ja likööri. Sohwanurgas jutustas Frankenberg anekdoote. Tema lood olid kuulsad ja paha kuulsusega. Ja ta jutustas ilma näoilmet muutmata. See ei naernud kaasa, kui teised ka ei tea kui hirmsasti naersid. Nagu tige härjapõlwik istus ta kongus koos.

Paar tööstuse parunit, mõned ohwitserid, kes tantsust wäsinud, olid tema ümber koondunud. Aga Gerlach oleks läwelt peaaegu tagasi läinud. Laua ääres seisis Tüngen, elurõõmus nagu alati, ja walas enesele parajasti likööri klaasi. Kelmikalt naeratades nikutas ta wiivitaja poole pead.

„Soowid ka likööri, Gerlach? Wäsitaw, niisugune tantsuõhtu — eks?“

Gerlach oli Tüngeni niisuguse wäljaastumise üle wihane. Tema arwates oii selle mehe õige paik ta toas, aga mitte siin tooniandwas seltskonnas, kus ta oma juhtunud julgusega kõikide silmi pimestas.

„Täna, mina ei tarwita alkohooli,“ wastas ta kõrgina.

„Kas siis doktori herra ei armastagi weini, naisi ja laulu?“ küsis Frankenberg ja wõttis sigari suust.

„Weini ta põlgab,“ kinnitas Tüngen kuival. „Laulu juures — seda mäletan ma koolipõlwest — ei oska ta wiisi kinni hoida. Jääb järele naine.“

„Kellest ma õlletaua juures ei räägi,“ wastas Gerlach, kes Tüngeni pilkest aru sai.

„Sina peidad oma küünla alati waka alla,“ ütles Tüngen häbemata pilkega.

„Ja mina rõõmustan, et sina oma nii loitwalt lased põleda.“

„Jah, täna, minu käsi käib wäga hästi,“ ütles Tüngen ja tühjendas klaasi. „Ma tean ju, et sinu sõprus mulle alati kõige paremat soowib. Olen mees, keda maas ei saa hoida.“

Nende pilgud ristlesid nagu terawad mõõgad. Mõlemate meeles seisis tund, mida nad ei unustanud. Tüngen sellepärast, et ta ennast ilmaaegu oli alandanud, ja Gerlach sellepärast, et Tüngen ikka weel elas ja seltskonnias liikus, aga ka selle südames elas, keda mõlemad armastasid.

Aga ring Frankenbergi ümber sundis teda juttu lõpetama, mis ta Gerlachi tulekul oli jutustanud.

Kooli reform.

„Kas usuõpetusega ehk ilma — aga mulle see krempel ei meeldi põrmugi!“

„Mis seal veel palju ütelda?“ tähendas pangaherra. „Kui mees ennast oma naisel laseb petta, siis on see alati tema oma süü.“

„Ohoo, ohoo, lubage!“

See tõendus äratas wastuwaidluse. Weini-punased näod punetasid veel heledamini.

„Mis te arwate, kudas peab mees ennast siis kaitsma?“

„Ta peab ennast kaitsma. Selles asjas on prantslased praktilisemad.“

„Surm häbematale!“ ütles Tüngen ja waatas Frankenbergile silma.

Frankenberg nikutas lahkesti pead.

„Mitte ainult naine! — Mõlemad, herra prokuröör, mõlemad!“

„On nad aga ka kärethead. Meie, wannutatud mehed pole niisugused. Moodse abielumehe wabaksmõistmine ei oleks mitte üsna kin-

del ja 15 aastat sunnitööl olla on hind, mida igamees oma kättemaksmise eest ei taha maksta — eks?“

Frankenberg kehtis põlglikult õlgu.

„See peab üsna rumal mees olema, kes enesele ise pahanduse sünnitab. Targad mehed teewad igas riigis, mis tahawad, seadusest ja kohtust hoolimata.“

„Aga meil täidawad kohtunikud veel oma kohust, herra kaubandusnõunik,“ ütles Gerlach.

Frankenberg pööras pead.

„Usute seda, herra doktor? Saage nii wanaks, kui mina, ja teie räägite teisiti.“

Tüngen oli oma klaasi jälle täis walanud.

„Herra kaubandusnõunik, teie ja teie auwäärt abikaasa terwiseks!“

Hädaohu joowastus oli tema peale tulnud, joowastus, mis julge mehe närwid ja meeled

pingule kisub, kui tal üks hädaoht paremal, teine pahemal pool. Sellepärast rõõmustas ta, et teistest üle käis.

Samal silmapilgul ilmus teener läwele, waatas pisut aega ringi ja astus siis tasakesi Tüngen juure.

„Herra kriminalkommissar Walter soovib herra prokurööriga silmapilgu rääkida.“

Tüngen läks välja. Alumisel korral ühes ruumis ootas teda Walter reisiriides.

„Wabandage segamist, herra prokuröör. Ma tulin ise, sest asi on rutuline. Herra ametikohtunik Schwakendiek kutsuti Siebenhauseni, kus põllusse maetult ühe noore neiu surnukeha on leitud. Ametikohtunik soovib, et herra prokuröör teda saadaks ja protokollit tegemise juures aitaks. Kõigi märkide järele on leitud surnukeha Doora Marhenke oma, kelle leidmiseks sügisel kuulutus awaldati.“

„Kes?“

Tüngen astus ühe sammu tagasi. Ta käsi tugenes raskesti lauale. Ta oli huulteni kahwatanud.

„Kes?“

„Teie mäletate neiu, kellest me arwasime, et ta oma armsamaga Amerikasse põgenes? Ta näib ometi kuriteo ohwriks langenut olevat.“

„Marhenke? Tema on leitud? Leitud — rukipõllult, ütlete?“

„Rukipõllult? Sellest ei tea mina midagi. See oli lihtsalt põld. Kordnik teatab, hobused ei olla sest kohast kündes üle läinud.“

„Hobused? — Hobused?“

„Jah, rahwas tõendab, hobused ei minewat iial surnukehast üle.“

„Imelik. Eks ole tõsi, herra kommissar? Teie ei pea minu üle imestama! Teie teatus käis mulle närwide peale. Kõige parem pidutuju, ja siis teatus noore, õitswa neiu surmast, sellest saab pikk uurimine. Millal soovib kohtunik sõita?“

Kommissar waatas kella.

„Õösel rongi ei lähe. Elektrirong sõidab alles kell 7. Kohtunik tellis wankri. Sellega jõuate koidu ajal kohale.“

„Hea küll. Kell pool kolm olen ma politseis.“

„Jällenagemiseni, herra prokuröör!“

Tüngen waatas kommissarile järele, kui see välja läks.

„Terwe talwe puhkas saladus mullas,“ mõtles prokuröör; „kewadese päikese käes idaneb ta walgusele. Maa seest kahmawad surnukäed üles, peawad hobuste kabjad kinni. Kõik käib igawese seaduse järele. Mis salajas oli, tuleb awalikuks, mis wildak on, langeb. Ja kui kõigel oma seadus on, kuidas päästad sina enda wildakalt pinnalt, mille peale sa oled sattunud? Kuidas hoiad sa saladuse kinni, mis walguse poole tungib?“

Lõdisedes tundis ta kütmata toa külmust. Oo, kui tal weel korda läheks kindlat pinda jalgade alla saada — iial ei mõtelnud ta enam kindlalt ja õigelt teelt lahkuda!

Ta läks saalidesse tagasi. Ühest kõrwal-saalist, kus Looa v. Frankenberg oma austajate keskel wiibis, hiilis ta ettewaatlikult mööda. Wiimaks nägi ta Eddat suures saalis. Waikselt istus ta emade juures. Ta astus neiu juure, pakkus talle waikides käewart, nagu tahaks ta teda tantsule wiia. Neiu mõistis ka kohe ja läks temaga.

„Aga ma ei tohi tantsida,“ ütles neiu tale. „Tants on ära lubatud. Ma palusin, et puhata wõiksin!“

Tüngen wiis ta kõrwale tuppä. Mitu paari oli seal ja koridoris rändamas.

„Mina pean äkki ära minema,“ wastas ta. „Teenistuse asi. Aga enne tahtsin ma sind weel tänada. Sina olid suurepäraline.“

„Eks ole?“ küsis neiu uhkesti. „Sina ei teinud seda mulle sugugi kergeks!“

Tüngen pigistas ta kätt. (Järgneb.)

Päewakaja.

Suwi käes on jälle, näha, õues palaw otsata; higi tõuseb otse pähe, seda aina pühi sa. Asutawa Kogu saalis istuda on wilu weel, kuid ka see lä'eb warsti suweks puhkusele kõige eel.

*

Tänawatel tolmab prügi, ajab suu ja silmad täis, aga keegi sest ei küsi, kuidas käsi sinul käis. Niisutamist pole oota, sest et linnaisad meil, ninad püsti, wõtwad loota, millal taewast tuleb leil. Äikse pilw ja sadu wihma, siis on tänaw niisutud, ise pinguta weel rihma, vähem kulu sündinud.

*

Waatkem üle piiri välja wõörast rada, mis on seal, näete õige rohkest nalja nagu iga sammu peal. Leedu Asutawa Kogu

Rotikuning.

Maaliidu mant: „Küll peksan ma ägedalt oma piltsaga, aga see kassi kuriwaim ei hooli põrmugi — murrab kõik mu armsad loomad maha!”

walimised olid wast.
 Esimeheks — kena lugu!
 (Sai kas „sots“ wõi Leedu Ast?)
 Esimeheks on nüüd Leedul
 waikne kristlik-demokraat,

Tühi see! Me Eesti Peedul
 see eest lihtsalt sotsikraat!

*

Tshekimüük on väga moes,
 sellepärast igas poes

näed, et müüdaks kuhjaga
ainult tshekiga!
Walitsusel müügil kalew
ette näita tshekk!
Suhkurt, jahu saab kord alew,
asjal sama mekk!
Kohwi walitsus nüüd jagab
jälle tshekiga,
elanik kuid eemal plagab
warsti rutuga:
kohw on halb, ei sünni süüa,
aga tshekita
teda õhust kinni püüa —
wabal müügil ta!

Nii ka leib on maiguta,
sest ta müüdaks tshekiga.
Paremat küll lubatakse,
hinda juure kergitaks,
ja kui paras kõrge hind,
tüssatakse jälle sind.
Ettewaatus tulega —
haganase leiwaga!

Oswi.

Kewade.

(Negawiitlik loeng.)

Kewade on üks . . . üks niisugune asi, mida paljude poolt igatsusega oodatakse. Kui kewade sõbralikus meeles on, siis püüab ta ootajate soovidele wastu tulla ja tuleb võimalikult ruttu, kas wõi küünlapäewa ajal. On aga kewade meeles juba ennegi halb, siis topib ta kõrwad watti täis, poeb ilmaruumi kõige kaugemasse nurka ja põõnutab seni, kuni ootajad häbdamisest tüdinenud. Sarnase põõnutamise järele on kewade meeles wärske ja tuju hea ning siis on ta harilikult kõige lõbusam.

Niipalju siis sellest, mis sugused asjaolud kewade mitmesuguse ülewõlpidamise põhjusteks wõiwad olla (kes soovib, wõib siit wäga tõega kottukäima järelduse teha, et kui ta wahel kewadet tema wõimatu-wäljakannatamata oleku pärast siunab, siis ta enamasti ikka ise selles, et kewade niisugune on, süüdlane on ja ta niimoodi iseennast laudsest siunab.

Tahan teile mõnda subjekti pildistada, ühtlasi põhjuseid tuues, miks nad kõik nii harul-

dase ühemeelega kewadet wiikawat. Soomi korral, s. o. kui teil humitus ei puudu, wõite siis, tegelikult elus kofku puutudes, nendega, minu kirjelduse kaasabil, isikliku tutvust saamutada.

Mugust teen kõige pealt ühe kewadet wiikawa heebreamehiga, keda tunnen. See heebreamees on niimõrd oma wäärtuslike rahwa wäärtusline liige, et niisuguse „sheftiga“ käsa määrima ei haffa, mille pealt alla wiiesaja protsendi teenida tuleb. See ärimees juhtus nägema, et tänawu wäga käre talw oli ja et see talw kõik korterid jääldriteks muutis, milleis elanikud mingisugusele asutusele (mida mitte Jumal loonud polka, waid keegi muu) nimega küttekomitee tänu andes, aega wäga mõnufasti mööda saatsid. Mina ei tea just täpise pealt, milliseid järeldusi ta sellest nähtusest tegi, kuid tean seda, et nende järelduste järeldusena ta kätte wõttis ning tüki metsa osta. Heebreamehele omase ettemõtlikkusega weeretab ta juba kolme päewa pärast põletispuudega täidetud wagunisi pealinna, kus need jalamaid ära osteti. Ja kui heebreamees nägi, et see „sheft“ üsna rahulolaw oli, sest et tema pealt oma tuhat protsenti wõis teenida, ostis ta teise, weel suurema pataka metsa ja rehendas juba ette wälja, kui paljusest ta selle asja juures oma suure waewa eest saab. Urwe tuli rahulolaw ja ta silitas lõuga. Aga seal tuli äkki kewade, ootamatalt kui pikne selgest taewast, ja tõi kaasa sooja ja lumefulamise! . . . Heebreamehe „sheft“ oli hädaohus.

Ja Jehowa ütles: „Sina pead nüüd minema ja ostma ära need puud, kus juures sa waewarahaks wõid saada kaks sada protsenti, aga Habramkele pead sina andma kahes sada protsenti, ja ära tingi mitte, sest tema peab teadma, et mina olen Jehoowa, tema jumal!“

Ja puudemuretseja ütles (sest ta ei oluud joonud õhtul piiritust, ega samogonnigi): „Is-sand, su sulane kuuleb!“ Ja ta läks ning ostis ära Habramkelt need puud ja andis Habramkele kahes sada protsenti, aga endale wõttis ta kaks sada protsenti.

Edasi wiikawad kewadet ärimehed, kellel suured heinte tagawarad olid ja kes neid talwel mitte ära ei müünud, lootuses, kewadepoole paremat äri teha.

Digu mõõdamines tähendatud, et kewadel ta [majaomanikkude keskel wiikamehi on. Niisama wõiksin ma weel paljuid nimetada, kes kõik kewadele, kui lord nende wõimusesse sattuks,

fäärase „fauna“ annaks, et ta kolmel aastal enam faunaigatsust ei tunneks, kuid ma pole end kohustanud, neid kõiki üles lugema. Minult ühest, kelle sõpruse peale kewadel ka just ei maksaks pretendeerida, tahaksin veel paar sõna pajatada.

See üks — olen mina ise, nende ridade alandlik autor. Oma kurjemate vastaste seka ei ole kewadel mind fiiski mitte waja lugeda, sest ma pole mitte niikaugel, et teda jäädawalt pipramaale asumisele tahaksin saata.

Alles hiljuti tundsin ta vastu samasugust poolehoidu, nagu suurem osa teisiigi surelikke.

Ühel kewadepäewal oma naabri Napsu-Mihkli juurest tema uut samogonniwabrikut „sisseõnnistamast“ tulles ja teel vähemalt paarikümnel korral ninaga mudalompide sügawust uurides, tundsin ma, kuidas mul hinges kewade vastu miski tundmus esile tikkus. Lõpulikul kujunes wälja see tundmus alles siis, kui kodu jõudes mu kallid küljeluu mind otse kohutawal kombel „käfile“ wõttis.

Loenguainet subjektide üle, kes kewade vastu antipaatiat tunnewad, sellega likwidewides, loen tarwilikult weel juurde lisada, et kewadel ka kaimusid on, nimelt nooruskewade, armastuskewade, abielukewade, õnnkewade jne., kuid nende ükfitasjaline käsitlemine ei käi mitte selle kirjatüki kompetentfi. A. Sakalan.

Ringreis kodumaa kontsertsaalides.

(Rida ihukupleesid ja à la'sid.)

Ernits:

Waata raipid mainit' suhtes,
keeluseadus mokas puhtas.
Puskar, samogonn said lüüa
enne kui neid jõuti juua.
Piiritust nüüd iga nina
saab nii, et näos kiiskab sina.
Rahwahäaletus ei aita,
kas wõi kiru, nea, paita.

Lattik:

Käärkambris leeri plika
mul tegi pai pika.
Kuid Asutawas Kogus
sots naha üle tagus.
Ja koolist, waata naha

lõi testamendi wälja.
Kürieleison.

Ast:

Maad ja rahwad wärisegu,
sead ja põrsad wirisegu,
wanad püksid kärisegu,
uus praad tulel särisegu.
Kodanlus, sest suud ta pühi,
solgi muuseumi rühi.

Joh. Awik:

Kord sadas o'sid, üpsiloone,
wast mõnelegi suubos wilo,
gramattikeeri teoste ilo
tõmb pea wast taewa tähte sekka joone.

Under:

Ma ihaldasin, hing löi laineid harwu,
su huuli ilaseid nii magusaid,
su püksirihma kaeda, puuse ladusaid,
ja näha halle sääremarja karwu.

P. poiss.

Liik.

Liik on üks traditsioonidele pühendatud jooming, mis toimepandud saab, kui keegi omaarust miskit tähtsat korda saatnud. Psükolooiline parallel leidub tal kanaderiigis, nimelt kaagutus munaloomingu järele, mis pärast „liigutajate“ seas ka populaarne see Wene wana sõna: „И курица пьеть“. Käesolew tükk käsitleb ainet ennesõjaaegsetes oludes ja kõrtside lahtioleku ajast. On aga kellegil wõimalik seda modernimalt teha, siis ei ole tal sellega ühtegi wärawat sulutud.

Kirju laadakära „Ärareisimise pärast! Täna wiimane päew.“ — „Enne olemata uudis! Esimest korda Pribaltiiski maades; kuulutan täpipealt minewikku, olewikku ja tulewikku.“ — „Anna-Marie tule siia! Liisat-Leenat lubasiwad ka tulla.“ — „Til, til, til! Astke sisse, astke sisse! Kohe hakab etendus pääle. Jõ mehed, tulesööjad jaapanlased...“ — „Ostke sokulaati, ostke marmulaati! 20 kopikat nael, 20 kopikat nael! Otaw ja ää, otaw ja ää!“ — „Iga asi 5 kopikat. Jede Sache 5 Kopeken. Любая вещь 5 копёкъ. Katra leeta piats kapikas.“ — „Udi—is! Masin-iglu—u—us! Njiiti njokla taga ajama—a—a! Usta—a! Wis kopika tju—u—k!“ „Keiser ütles: „Juuded, marsch!“ Trummileeja leks ees, ikke: kara-lamp-lamp, kara-lamp-lamp. Kus meie leksis kui'ts muir jerele Kus waindlaste seawegi pe-

Warao.

„Nemad punniwad ja waitlewad, kas on tarwes Eesti riikis üks president wai ei olep tarwes! . . . Ai, wai, aga minu olep ju ammu paelu suurem kui üks president ja üks kunengas!”

genes kui'ts eläje kari.“ — „Iidut, tiidut, tii oli wiltu, kõrtsinaise . . .“ — „Kule, Wõndi Enn, õe! Wõndi Enn! Sia wõta õge sii Kuia-Kai ära ja sis minge sinna Ruksu-Randsu sauna ja eläge kui kaits õiget wana inimest.“ — „Laadarahwas, wait! Mia taas oma naist õigate. Tarwe Kaie õe! Tarwe Kaie! Tule lääme kodu.“

Kõike seda ja palju muud paiskus ühel ja selsamal minutil sadandeist suist. Emänd Reklaame, üleilma tuntud daame, esineb siin oma extra-trikkidega. Neis leidub oma jagu nalja nagu sellel üleulitsa rippuwal sildilgi, kus lapseliku ilmsüütusega kindlaks tehakse paljuid pahandaw fakt, et „sitt lähed piima poti.“ Aga

jätame üleüldsus ja otsime laadalt mõni oma tuttaw üles. Aha! Säält ta tulebki, jookseb poodide wahelt ja wehkleb kätega see lühelik pikkade walgede wurrudega mees. „Kusta, õe! Kusta! Pia wähät!“ — „Mis sa tahad“, pärib üks punahabe seisma jäädes. — „Tule, awite obest osta! Mis maha jõwwat kaubelde, joome liigus maha! Ma waati joba üte walmis. 46 rubla tahap selle linalaka iist näet si kitsiabendege miis.“ Läksid siis abitarwitaja ja abimees kahekesi kitsihabeme pääle tormi, aga üle ühe rubla ei suutnud ka nende ühendatud jõud maha kiskuda. Neljakümnewiine linalakk sai walgete wurrudega Peetri omaks ja tema wank-

Rahwahääletamise ajajärgul.

„Karsklased panewad alkohooliküsimuse, pappid usuõpetuse küsimuse rahwahääletamisele. Kas me ei paneks mitmemehelise ablelu küsimuse rahwahääletamisele?“

rile wiidud, aga mahatellitud rublale taheti jalamaid laadal liigu nimel põhjatuult näidata. Ent asi jäi katki naiste ultimaatumi mõjul, kes ettepaneku tegid kohe seltsis koju sõita, kuna wastasel korral mehi lubasid woorimehe number „üheteistkümne“ hooleks jätta. Wiimane asjaolu aga ei suutnud meestele mingit huwitust pakkuda; nad leppisid oma saatuse paratamatusega, jõudsid aga enne naiste käest wälja tingida, et neid — waeseid mehi — ühele wankrile lasti istuda (tarwis oli ju uue hobuse jalgu proowida), kuna naised teises wankris aset leidsid. Siin nüüd kihutamine meestel algas, et naised teele kaugele maha jätta ja siis ise kuhugile kõrtsi sisse keerata, aga see taktika ei aidanud: kõrtsid wilkusid kui waresed mööda, aga naised ei kadunud tagast waatepiirist. Piditi taktikat muutma ja asuti läbi-

rääkimistele waenlasega, talle ettepanekut tehes ette sõita, „et näha kuidas uus hobune ka tõise perän sõidap ja kas ta ka maha jääb“ jne. Ega wastane nii kergeusklik polnudki, aga naised ootas kodune talitus, nad pidid ruttama ja sõitsidki meestest ette, kes nüüd tasamini „ajasid“ kui „armelaste“ „koduloomad“. Arwati ka, et „ega enämb kõrtse tii weeren ei ole“. Aga mehed teadsid, mis tegid. Nende sõit jäi järjest ikka aeglasemaks; pea olid nad naeste silmist kadunud ja ladusid tagasi kõrtsi poole, et tuli mutrest soras. Nad jõudsid pea „Wastse pääle“ ja wõi ainult selle ühe mahakaubeldud rublakesele tallad tuliseks tehti. Kes neid „liigutatuid“ rublakesi seal lugemas oli. Ainult naised harutasid teel, et „nüüd na kurjawaimu lätsiwe iki peris kõrtsi juuma“, aga mis sa enam teha saad: wõta

heaks wõi pane pahaks — fakt on fakt. Peale pooleöö tuli meestel meelde, et neil kuskil maa-
kera peal ka kodu on. Sinna poole keerati
siis aisa otsad ja wõeti wana Maltsa Taawet
oma leiwapätsiga ka ligi. Kojumine algas
üsna lõbusalt kahekümne wiie ja poole hääle-
lise kärisewa trio:

„Kuu see poo—a—istis
kõrgel taewa sees,
tää—hed riin—gis
tema ümber ii—ii...“

saatel. Siis hakkas Taawet Peetrit nokkima:
„Kas see mõne obene om: ei joose üits maik“
ja kui Peeter hobust piitsaga lõhkus ja wiimati
jooksma kihutas, raputas Taawet pead ja ütles:
„Sin sünniss küll üles puwwa: kes aap obest
siandse sitta tii pääl juuskma“, mis pääle Pee-
ter hobuse kohe kinni pidas ja Taawet siis ka
jälle kohe näägutama pani: „Näet, ära wässe
waene loomake. Waate, ku wiskap wiil siia tii
pääle maha mine sis jalksi edasi.“ Sellepeale
tuli jälle hull kihutamine ja ikka nii edasi:
kihutamine ja pidamine, pidamine ja kihutamine.

Ühe niisuguse kihutamise puhul tundsid
wankrisolejad, et sõiduriist enam oma õige
järje peal ei seisa, Kustat Taawetit karjusiwad
Peetrile: „Hoia kurale poole, hoia kurale
poole!“

Kuid see hoitus tuli liig hilja: enne kui
keegi wankristujatest kolme sai lugeda, olid
nad kõik kraawis wee sees. Säälsamas oli ka
Taaweti leiwa päts, Kusta heeringulänik ja
Peetri enese walged wene saapad. Taawet,
waene mees, sattus kõige alla ja palus õige
haleda häälega omi pealmisi: „Kulla mihe,
minge'nd wahel pealt ära!“ Kuid need olid
isegi wankri sõrwa all lõksus ja ei pääsenud
paigast. Wiimati ühisel jõul saadi kuidagi
wälja ja hakati kraami otsima. Peetri „wene-
kesed“ olid tüki maad alla poole ujunud ja ühe
paju juurte wahele peatama jäänud, Taaweti
leiwapäts oli enese wett täis imenud, aga
kõige hullem asi oli Kusta heringulänikuga:
sel oli kaas pealt ära tulnud, ja heeringad kra-
wis laiali. Üks kadunud kala puutus Taawetile
pihku, ja ta hakkas teda suure hoolega Peetri
krae wahele toppima, arwates, et seal heeringa
läniku ääre ja kaane serwa wahelmine on.
Peetril kargas hing täis. „Kes-se susib!“ põh-
jas ta, haris Kusta rinnust kinni ja laskis hee-
ringaga plaks ja plaks mõlemilt poolt põski
mööda, kuna Kusta järele temale lüüa tahtes,
kämblaga mööda ja Taaweti kõrwa pihta ula-
tas. Tekkis segadus ja rüselamine, kus igaüks
oma wastast ja keegi õiget aru ei saanud, keda
ta togis. Wiimaks wäsi ära ja hakati uuesti
heeringaid otsima, kus juures heeringad sage-
dasti läniku asemel seltsimeeste taskudesse wõi
koguni põue pisteti, länikusse aga heeringate

kõrwa'e puu pulke, kiwa ja muud sarnast hääde
materjali rändas. Wiimati puutus Kustale konn
pihku. „Kae, kos suur raswane heering“, ar-
was ta, konna soolwee sisse asetades ja kaant
päält kinni lüües, mis juures Peeter „ai!“ kar-
jatas: tema sõrm oli kaane wahele jäänud,
kuna Taawet talle, wennalikult abi pakkudes,
teise seda sorti heeringa särki rinnaesise lõ-
hest põue pistis. Wiimane tegu ei meeldinud
Peetrile põrmugi. Tekkis uus tüli, ja Taawet,
kelle lugu üsna täbaraks kippus minema, las-
kis kuuli asemel leiwapätsi Peetrile wastu rindu
lennata, kes selle terwituse pääle selili kukkus,
kuid uuesti jalule ajades sellesama leiwapät-
siga Taawetil põkad püsti löi. „No, mihe,
mihe, mis tükke te teede, tulge, lähme wahel
mineme“, manitses Kusta. Meeste sõjahimu ei
olnud küll weel lõppenud, aga sõita oli tarwis,
ja sellepärast asuti rattile ronima. Kõige enne
sai selle asjaga Kusta toime, kuid Taawet ei
leidnud paremat abinõu ülessepeäsemiseks, kui
haaras Kusta käest kinni ja palus teda ennast
ülesse aidata. Reis ja Kusta olid aga kaunis
rängalt heinamärsi otsas ankrus ja tulid kõige
täiega ülewalt Taawetile kaela. Seni oli Pee-
ter teisel poolt pukile pääsenud ja tahtis mi-
nema lasta. „Pea kinni, pea kinni!“ karjusid
seltsimehed, wai lükkab meid maha ja tahab
esi minema panna.“ Ja nüüd hakati Peetriga
tülitsema, et see neist lahti tahtnud saada.
Wiimati jõuti asjaga joonetele, ja mehed kihut-
tasid edasi, lauldes nagu kassikontserdil:

Kuu see poo—a—istis
kõrgel taewa teel,
tähed ringis
tema ümber ii—ii...“

„Ptrüüs!“ Oliwadki Peetri kodus. Säält
läktid siis Kusta ja Taawet läbi lepiku Kusta
poole. Teel hakas Taawet nutma: „Oh Jumal,
ma ole küll üts patune inimene, mis ma waene
heng küll ütles, ku' mu käest ütskõrd küsitas:
„Taawet, kudas sa tohtsed leiwapätsi pildu?
Mäletad sääle suuretee kraawin, kus Kusta rai-
melänik ümber läts? — „Mis ma'i mälete sis.“
„Ja“, rääkis ta edasi suure nutuga, „sis ütles
tema: „Taawet, sa oled üts hukka lännu ini-
mene, mine ära sinna suure katla sisse kiimä,
aga Kusta ja Peeter lääwe sinna, kos kik kandle
laulawe ja...“ Kusta kuulas, kuulas ja ütles
siis: „Ah, mis sa lätrad!“

Kusta juurde jõudes mindi sisse ja pandi
tuli üles. Leiwanõu oli sisse toodud, leiwajuur
homseks käima pandud. Taawet komberdas
taarudes nõu juurde, lasi põlwili ja tõstis käed
ülesse õnnistades: „Sa kallis lewätaigen, ma ole
su wastu suurt ülekohut tennu, ärgu saagu sii
mulle süüks arwatud! Kasugu ikki meie maal
leibä ja kääki ja suurmaputru, et latsekse söö-
nus saawe, ja kapstid ja kaale ja...“ Norr,
norr! wõttis ta juba pead leiwanõu wastu toeta-

des, kuna ukse taga keegi üükis, nii et pisarad robinal kukkusid, nagu herved vastu sea põit...

Kui wetanud kõhn lapse käsi lükkas waiba kõrwale ja ehmatanud silmad waatasid otsides ringi. Mis neil tarkadel suurdel meestel wiga on? Kes teab. Ja hommiku kuulis ta öeldawat: „Nüüd ni heeringu kaswawe sääl kraawin.“ Ja käis sagedasti waatamas, kas nad tõesti peaks kaswama. Oh, noor sõber, läheb enne hulk aega ära, enne kui sa aru saad, et see lollus on: soolatud heeringad ei kaswa mitte nõnda nagu odra pead kõrre otsas. Ära naera, suur ja tark mees! See on sinu lollus: sina oled heeringaid kraawi külwanud.

Pifferaro-Antananario.

Maikuu wärsid.

(Kolmes kohalikus keeles.)

Der Mai ist gekommen . . .
ilma täidepassita,
mõisas räägitakse: „Hommen
pead kohast kolima!“
Maad jagatakse, parunid
meil Eestis opereerivad
ja lõpuks „ilutulesid“
nad reguleerivad!

Май уже приехали,
wsem iswestno, da?
Aga Kaarli puisteel
lõppend muusika.

„Põhja-Läinud“ wedurid
kurwalt hiilgawad,
ja „Weerenni sõdurid“
sind okkupeerivad.

Nüüd Maikuu on tulnud,
„kaerakilest“ lahti saab,
ei ole kuulda olnud,
kes küttekriisi lahendab,
eks rahuleping ütle ju:
„Miljon dessatini metsa me
saame Wenemaalt.“

Laisalt wenib siis raudtee!

August Bravò.

Sann suwel.

„Mis, kas wõtate selle wana, ärapestud wiha
koju kaasa? Ütlen, sellega te küll enam wihelda
ei saa!“

„Ei, pole mõtetki! Ma wiin selle koju tuppa,
nii umbes juwe roheline mõttes.“
Döwi.

Malja leegid.

Olemasolemise kassimuss.

— Kurat ajas mind pangast oma 200 tuhat
väljawõtma . . . Katsu nüüd neid seljas koju wiia!
Aga woorimeest wõtta — ei jattu raha . . .

Muusika and.

— Kas Teie, preili Sonny, praegu gramma-
foni üles teerastite?

— Jah, mina. — Suurepäraline, suurepära-
line! Teil on päris muusika and. Sed ei tohi
tähelepanemata jätta!

Riigiteenijab.

— Kõht on tulne tühi. Tarkis Täiturul
wanad pötsid maha müüa ja nael worsti osta.

— Ära unusta, et worsti nael nõud 12 marla
maksab!

— Mis siis: nüüd antakse ka wanade pükste
eest oma jada marla.

Säda ajab härja laewu.

Trehwafin eila tuttawa advokaadiga kofin.
Ta teatas mulle pool häbenedes:

— Mina awan hambatehnikka kooli.

Ma jahmatafin:

— Teie? Aga advokatuur? Aga praktika?
Kas tõesti tahate teie kõike seda kooli vastu wahe-
tada? Mis mõte sel on?

Ta kummardas minu poole ja sofistkas:

— Hambatehnikka koolis saawad pang piiri-
lust kuus.

— Pang piiritust? — Tässin, täis piiritu-
imestust, mina. — Aga mis jaoks?

— Nad leotawad selle seis hambaid. Ma
tean kindlasti. Pang piiritust kuus. Mitob, eks?

Ma ei wastanud midagi. Minult mu südame
nurgas näris kadetuse uks.

— Oh, kuri lasse wõtta! Ja kuidas minul,
tainaperil, ei tulnud omal meele sarnast kooli
awada? . . . Aga, koi! Weel ei ole hilja! Meie
linnas on neid 39. Nüüd tuleb 41, ja see on kõik . . .

W. W-er.

Wäljamaa rakt.

Kas te ülesanne. Ülem (teenijale):
„Nagu ma kuulnud, olete Teie hea turnija?“

Teenija: „Ja muidugi.“

Ülem: „Noh, siis tooge mulle üks reisupilet
Stuttgarti!“

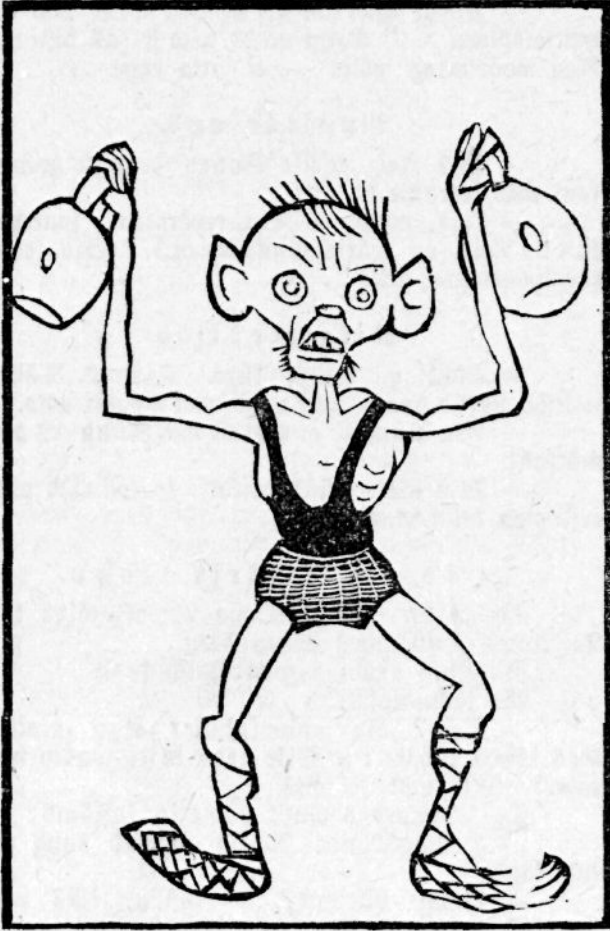
*

Dacapo. Mängin wäike Hildegard näeb
efimest korda lüpsmist, mis peale ta waimust. tult
hüüab: „Olge head! Weel lord!“

(„Zust. Bl.“)

Kaubawahetus Wenemaaga.

Kaubawahetus Wenemaaga on alanud. Esimene saadetus oli — kontserdi täis bassi laulu. Järgmise transpordiga tulewad:

1) Pommitõstja. See tõstab lühikese ajaga ja kerge waewaga meie langenud rahakursi sama kõrgele kui Wene oma.

2) Tulesõõja. Seda võime hea eduga tarvitada põlewa kiwi ja tsekileiwa tööstuse alal.

Baly kriitika.

- „Kuidas meeldis teile Chaljapini kontsert?“
- „Wäga hästi, ainult viimase laulu laulis ta halvasti.“
- „Noo...“
- „Jah. Inimesed ei olnud rahul ja tegiwad suurt müra ja lära, plaksutawad käsi ja siis pidi ta seda uuesti laulma.“

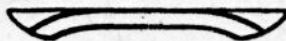
*

- „Kapa-Rohila jaamos weskawad kaks subjekti juttu. Üks nendest käis teiselt:“
  - „No kas lähete ka Chaljapini kuulama?“
  - „Mis jaoks. Kuni ta Tallinnas laulab, kuuleb siia selgesti ära.“
- H. Tammo.

Ütlus.

- „Mina lehte enam edasi ei telli,“ ütles Jaan Tihasepoeg, kui ta oma nime wäejoolfikute nimekirjast leidis.
- „Rabugu seisuste wahetuvad,“ ütles Juhan Tulepall ja rakendas lehma hobuse kõrwale abra ette.
- „Õul on üheksa poega,“ ütles wiinategija, kui ta õõsi wiina tegemise pealt kinni wabiti ja mangimajasse paigutati.
- „Mina nahka enam ei osta,“ ütles Kinglepp Puukonts, kui ta papist saabastele kogemata nahk pinsolid pani.
- „Jga algus on raske,“ ütles Jüri Väätsmann, kui ta puukari ojada kartulaid läks warastama.

Witro.

[Kaubawahetus Wenemaaga.

3) Silmamoondaja. Et see eksemplar suhkrukottid rottideks mõistab muuta, siis on ta otsitud kaup toitluswalitsustele ja ablände komiteedele.

4) Kondimurdja. Seda kaupa ajavad kõik erakonnad taga, sest võib olla on warsti walimised ees ja siis on ta kohane, nagu rusikas silmaauku.

Märkused.

Toitlusministeerium on worstiwalmistamist ja kauplemist jälle lubanud.

Mit siis, lähed hobuse lih, jälle hinda ja võib olla tuleb järg koeradele ja kassidele...

Boomade-riit aseainena on praegu moes.

Ühes Satja naljalehes oli neil päewil pillipilt, kus on olbjonil mitmesugused metsloomad, nagu elewandid, laelkirjatud jne.

Du parajasti wäljahäädumisel elewant.

"Simeist, teist ja — kolmat korba... Suurepärane elewant... Herr, worstiwabrikant Sibe!"

Mit on ta Eesti worstiwalmistamise luba tõttu elewandid hinnas.

Robuelewandid...

Ringkond kodumaa nahatööstuse ett-wõtjaid ka-watsjeda Tallinnas suuremat mehaanilist saapawabrikut ajutada, teatavad ajalehed.

Sm...

Saapad on ju väga kallid. Ja tarwis neid mehaanilisel teel valmistada.

Wabrik, digemini mehaaniline masin oleks järgmine: sih-st otjast pistetakse elaw härg wõt figa, millel tubli nahk, siisse ja teisest otjast tuleb kümme paari saapaid wälja.

Wast aga lähed siisse ainult — papp, ja produkt on — ersats-saapad.

Teatavasti seadis "ühisid" igale poole tänawaurkele üles kastid ajalehede jaotis sõduritele. Et aga wiimasel ajal kastidesse ajakirjanduse asemel mitmesuguseid muud kirjafid juhtus, wõtta nüüd "ühisid" tähendatud kirjafid — maha.

Põhjus on selge: tuli liig palju armastuse-laabilist kirjandust...

Et me kunst küll wähe lontan,
kirjanikka waejus lontan,

see on selge igailhele.

Sell'pärast, näete, tarwis oli uuendada weidi seda koll, wälja antaks se bus nendele, kes taob salme, wärse itla eht wast maalt pildi rikka, see stipendiumi warsti saab. Uga moodne seadus, sõn d tihti kirjaniika lases palju pihti . . . Nälg neil hinge siiski kinni a' b!

*

Et sume tuleluga nüüd ka lõbusõit ja „roheliisse“ minel läes, on raudteel tunda reisirate tungi. Sabad on lasta juur-s pitad, ja suure ootamise järele pääsed wiimati waguni.

Sinnaelanikka kuuled rääkivat, et nüüd tarwis tulla mehe wanemate wõti onu poole sõita. Püütakse ära tolmusest linnast.

*

Schaljapin sõitis tagasi nüüd Wenemaale ilusti; tal kaasas oli, räägitaks, waluntat nagu nõuab tats. Kuid walnuta — waadate, Eesti oma oli see!

*

Sinnaelanikkudele jagati Melipähiks saia ja jaiajahu. Sabas seisumise järele saad selle kätte. Sinaawalitsus annab head asja tirtsude kampa. Kord pühadeks, siis jälle pühadeks. Weil peaksid õige igapäew pühad olema, wähe-malt jata saamise wõttes.

*

Harjumääravamae awamine oli pühade ajal. Nüüd on sest suwemuusika kühimusest nõnda üle jaa-dud. Orkester mängib õhtuti ja lõputu ettelanded „tuntud jõudude“ poolt. Üks sumelõbu linnarahwale. Tulen eraldi teises kohas nende lõbude juure tagasi. Dwi.

Soome messe.

Soome messele ettevalmistused on libedasti käimas. Murtakse pead, millega seal küll esineda. „Päewaleht“ toob oma rahwamajanduse osas pilki eelprojekte. Kõiki kawatsusi totku wõttes leian, et need siiski weel palju soowida jätawad. Omal poolt seadstin ma järgmise projekti üles, mis tingimata läbiwiidud peaks saama, kui tahetaks de jure tunnistamist. Selles projektis oleks ette nähtud järgmised rühmad:

Kaewandustööd. See oleks kõige tähtsam rühm ja selle peale tuleks messel eriti tähelepanu juhtida. Siin wõiks näitusele lasta we-

dada kas laewaga, aeroplaaniga eht muul teel mõni tosin neid autusid, mida meie parteid üksteisele kaewawad. Siis wõiks saata weel selle augu, mida moroböörid ja spekulantid Eesti majandusele kaewawad. Kui wäljamaa sarnast suurt auku näeb, siis l-rtid Eesti wäärtus ta filmis tobe mitme kraadi wõrra.

Keemia tööstus. Kõige tähtsam oleks siin Eesti samogouni wäljamaale tutvustada. Peak toodama kõige paremad proowid. Ühtlasi oleks hea, kui saaks ära näidatud ka kõl tema arenemisastmed. Et kõile seda huwitawamat muuta, wõiks paar salawinamüüjat ja valmistajat ka näitusele üles seada. Lõputu wõiks sinna kuhugile nähtawasse kohta üles lüüa wiinimüügi seaduse ja pubeli „kroonu“ wiina . . .

Sõõgi- ja maitseained. Esmene nõue on siin, et saaks wäljapandud Tallinna ishetileib ühes naelakõnnaga. Selle järgi wõiks tulla juba ishetipiim. Muudugi ei tohi puududa wäljanäitusest koera- ja kassimorstid, Härjapea jõe wesi ja muud sarnased tähtsad asja.

Mahatööd. See rühm oleks igatahes ka wäga tähtis, kuna sel Eestis suur tulewit. Rahjuts tuleb aga messe sel ajal, kus Asutaw Kogu laialt läheb. Nii wist küll peab pargitud nahk Soome saatmata jääma.

Reisimis- ja weoabinõud. See on jällegi wäga lai ala. Kõige esiteks tuleks näitusele saata need salakauhawoorid, mis nii hästi määritud, et nad igasugusest järewalwest hoolimata üle piiri rändawad. Et pilt täielikum, wõiks woori olla istutada ka kontrabantistisid . . . Mis aga näitusele mingil tingimisel puududa ei tohi on — „Wäljandi suks“, kui Eestimaa tähtsam weoabinõu.

Sport. Siin wõiks tuua peaaesjalikult mitmesuguseid näituse lergeatleetikast ja raskeatleetikast. Kergeatleetikas wõiks messel üleswõt te abil näidata palgakõrgenduse ja elulalliduse wõitlust wõidujooksus, kausa hindade lertimist, kurst hüppest jne.; raskeatleetikast: wõitlust morobööride ja waltisuse wahel, paberraha ja kulla maadlust, lõominguid Asutawas Kogus. Atleedi eeskujuna wõiks saata messele r haministri Kule . . .

Paberitööstus. Paberimirnab kõil-sugu teelu ja matfuseadusteg. Kalewi alla jää-nud paberid.

Kõil, mis eelpool weel nimetud pole. Siia alla kuuluks näitusele kõilsugu tük-puste tutvustamine wäljamaale. Selles tuleks seata messele kurnatud elaniku näopilt, täisjõu-nud morobööri pilt, puškari ajaja näopilt, puškari müüja näopilt, Tiibuse Jaagu näopilt, Waglarana näopilt, Meie Matsi näopilt jne. jne. jne.

Siia rühma wõiks ka mahutada korjalaswa-tuse. Esmesel kohal seisaks siin täi. Kõige roh-tem wõiks messel tähelepanu aratada wenelase täi, mis hästi rammusaks nukumatud. Teiste kariloo-made hulgast wõiks esineda weel luitate ja kirjudega.

Gd. Jronia.

Pahemalt poolt paremale poole: Eugen Kammer, Wiljandist. Wabatahtlik. Langes Isborski all lahingus 17. weebr. 1919. a. — Al-leitn. Johann Tomson, kaks korda Eesti wabaduse sõjas haawatud: Landeswehri wastu juunikuul ja Narwa all rowembrikuul 1919. a. Lahingutes ülesnäidatud wahwuse eest Prantsuse aumärgi saamiseks esitatud. — Leitnant Paul Lillenblatt. Haawatud lahingutes Landeswehri wastu juunikuul 1919. a. Wahwuse eest Prantsuse aumärgi saamiseks esitatud. — Lipnik Hans Wiikberg. Eesti wabaduse sõjas haawatud. — Leitnant Aleksander Lohe, Rakwere kreisist, Aaspere wallast. Langes waenlase patareid ära wõttes Pihkwa all 18. okt. 1919. a.

Üks jutuwestmine.

Trehwasime juhtumisi kokku:

- Kes teie olete?
- Waras. Aga teie?
- Mina olen ajakirjanik.
- Kah rahutu amet. Hullemgi kui meil.

Pead weel enam saba liputama ja jälgi finni-pühkima.

Et mina just mitte wäga sellest paralleelst meelitatud sain, keerasin ma jutu wiisakalt teisjale:

— Ütelge, on see tõsi, et Tallinnas waraste aktiwa-selts asutatud on, oma põhikirja ja tagawara kapitaaliga?

Ta waatas tõsiselt minu peale.

— Jah. Ka pensjoni kassa on ja abiandmise büroo kannatada saanutele.

— Kuidas?! Aga mis politsei siis waatab?

Ta tõmbas hea sõdnu suitsu ja sülgas.

— Politsei? Kas mäletate, kuidas Tartus poob sai paljaks riisutud, just politsei jaoks-konna kõrwal?

— Koh?

— Minu töö.

— Wäga rõõmustaw. Siis ei pea teie politseist midagi.

Ta tõmbas uuesti suitsu ja sülgas suure lortsu.

— Ma ütlen teile, herra, tõtt: mida me tahame, seda warastame.

— Mn—oo, ei tea, — ütlesin mina kahtlewalt. — Kõik juba ei saa.

— Näituseks? — krimputas haawatult moffi see enesearmastaja isand.

— Koh, näituseks, Peeter Suure sammast ei jaksaks teie juba ära wiia!

— Ei, — wastas tõsiselt tema.

— Ahaa! Tähendab, politsei oleks seganud.

— Ei, mitte seda, herra, — wastas tema. — Mitte sellepärast. Seda ei saa lihtsalt warastada.

— Miks?

— Ta ei mahu pandimajasse.

Ma astusin tema juurest eemale ja mõtlesin eneses: „Mis sugune õnn Tallinna mälestusammastele, Peetrile ja Ruskalkale, et pandimaja ruumid nii kitsad on.“ W—er.

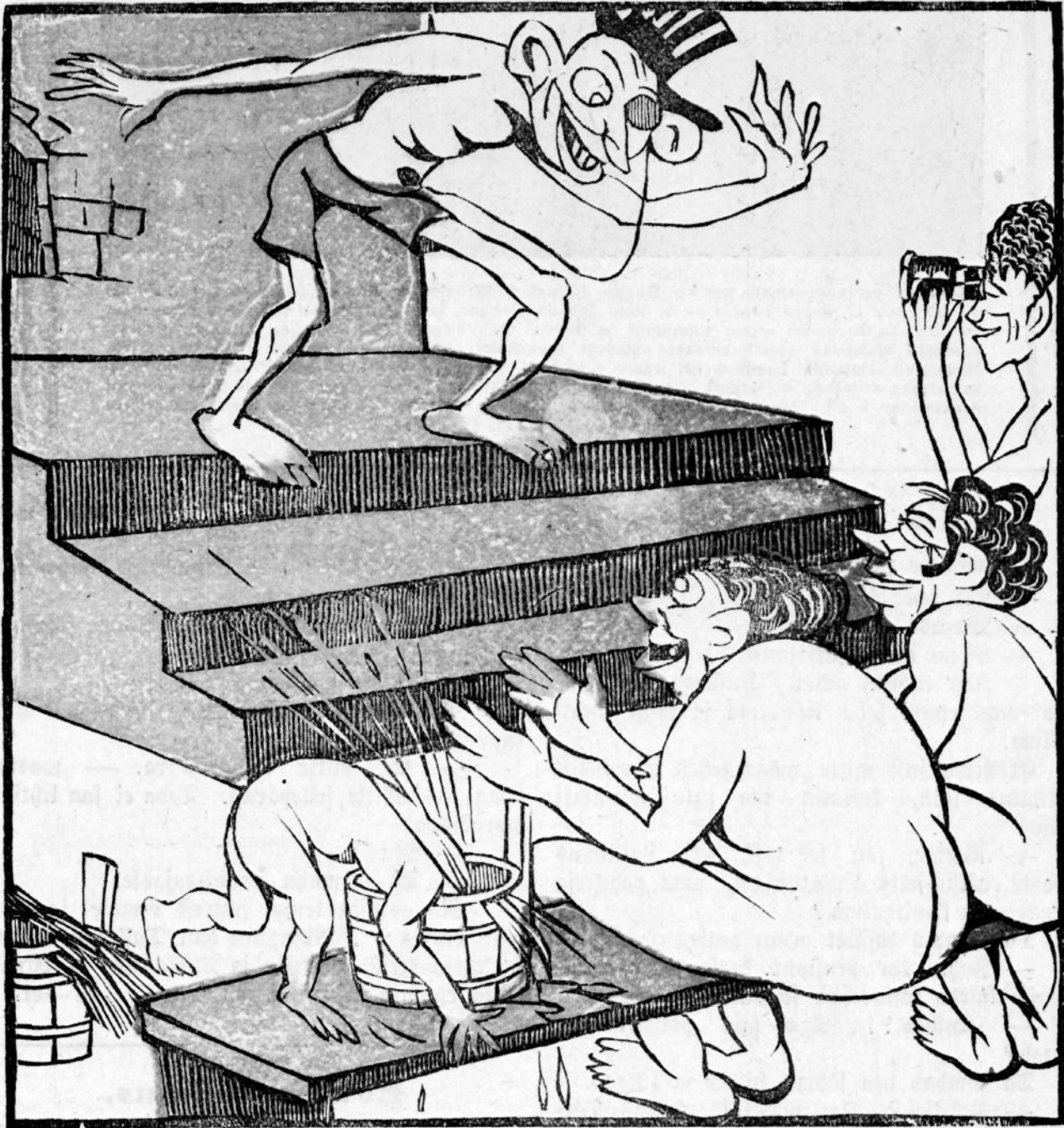
Korteri küsimus.

K:s soovib kortrist välja astu, s'ob suhturt, puuda jahu wastu, — nii, na, oh kuule, waata, — näe, on kuulutus ig: päe!

Kuid tulewikus rubist mõnda: siis kortri kuulutus käib nõnda: „Kõel oma korter wast ei meli, saab wastu „piirituse tseli!“

August Brawó.

Miniatüür-teater-saun.

Et kõrged saunahinnad palju saunaskäijaid merewette tõrjuvad, siis kawatsewad saunapidajad saunalawal teatri etendusi toime panema hakata, mis rahwa sauna tagasi tooks. Kuuldawasti olla Kuybergi sauna direktoritel Shaljapiniga ses suhtes läbirääkimised juba käimas.

Järgmine „Meie Mats“, nr. 68 ilmub laupäeval, 5. juunil.
